

GÅFFRERA, v. a. 1. (fr. *Gaufrer*) Med ett krusjern krusa band, siden, sammet, krepp, m. m. — *Gåffrerande*, n. 4. o. *Gåffrer*, f. 2. **GÅFVA**, f. 1. 1) Hvad som gifves åt någon till skänks. *Gifva, tilldela, förära någon en g. Få, bekomma, emottaga en g. I ren g., helt och hållet som gåfva.* (Fig.) *En Guds g.,* såges om det, som mer omedelbart tilldelas en menniska af Gud, t. ex.: *En frisk och sund kropp är en stor Guds g. Guds g-vor* säges äfv. i dagligt tal, för att utmärka öfverflöd af något, t. ex.: *Der är Guds g-vor af allting. Det blir såd Guds g-vor.* (Fig. o. poet.) *Cereris g-vor,* skördarne, säden. *Floras g-vor,* blommorna. *Bacchi g-vor,* drufvorna, vinet. — *Syn.* Skänk, Present, Donation, Föräring. — 2) (fig.) Viss fallenhet för något. *Hon har god g. att tala.* En prest säges, i dagligt tal, hafva *goda g-vor,* då han predikar väl och har god talegåfva vid öfriga för rättningar i tjensten. — Bildar sammansättningarna: *Natur-, Snille-, Skaldegåfvor, m. fl.* — 3) (moralfil.) Frivilligt aflåtande till en annan af äganderätten till ett ting, utan att af lag vara dertill förpligtad.

GÅFVOAFTAL, n. 3. (moralfil.) Aftal emellan tvenne personer, till följe hvaraf den ene gifver något sig förut tillhörigt och den andre mottager det såsom sin blifvande tillhörighet.

GÅFVOBREF, n. 3. Laga dokument, innehållande en gifvares öfverlåtelse af en sak som gåfva till annan person.

GÅNG, m. 2. 1) (utan plur.) Rörelsen, då en människa eller ett djur går, synnerligast med afseende på det olika sättet derför. *G. fram och tillbaka. Långsam, sakt, trög, hastig, liftig g. Känna någon på g-en. Hafva en majestetisk g. Hästen har en tung, lätt, lunkande g.* (Fam.) *Ha sin g. på ett ställe,* flitigt besöka det. (Fig.) *Jag känner hans g-ar, vänor; hans hemliga g-ar,* hemliga anslag, före-hafvanden. *Gå sin g.,* fullfölja sitt syfte. *Gå sin jemna g.,* ej låta störa sig i sina förhafvanden, utan lugnt fortgå till målet. — *Syn.* Gående, Vandring, m. fl. Jfr. synonymerna för *Gå*, 1. — 2) (utan plur.) a) Rörelse, hvori vissa liflösa ting äro. *Solens, stjernornas g. på fästet. Stannas maskinens, urets g. Vara i g.,* vara satt i rörelse, t. ex.: *Maskinen, uret är i g. Sätta i g.,* göra, att något kommer i rörelse. *Komma i g.,* börja att vara i rörelse. (Fig.) *Saken är redan i full g.,* är redan påbörjad och i verket. *Vara i full g. med något,* ifrigt och oförtrutet sysselsätta sig dermed, t. ex.: *Jag är nu redan i full g. med det åtagna arbetet. Saken går sin g., sin jemna, gilla g.,* fortgår utan hinder, afbrott. — b) Sättet, huru en maskin o. s. v. är i rörelse. *Maskinen, uret har en säker, god g. Komma i bättre g. — c) G-en af en vers,* beskaffenheten af dess versmått. — 3) (fig., utan plur.) Fortgång. Sättet, huru något fortgår. *Sakernas g. Saken fiek derigenom en helt annan g. Tillse arbetets g. Lifvets vanliga g. Rätten bör ha sin g.,* utan hinder, afbrott gå i verkställighet. *Sjukdomen har sin gilla g.,* utvecklar sig, fortgår som vanligt. *Allt går sin vanliga g. Afbryta g-en af ens lycka. Ett skaldestyckes g.,* den dithörande berättelsens ordning, följden af de deri förekommande händelserna. — *Syn.* Lopp. — 4) (med plur.) a) Långsträckt, smal plats emellan vägar, murar, plank, staket, skrank, träd o. s. v., der man går fram, för att komma till eller ifrån ett ställe, eller också

endast för nöje skull (t. ex. i en park). *G. emellan hus, rum, emellan säng och vägg. G. i kyrkor. G. emellan landen i en trädgård, emellan rabatter och land, emellan sängarna i ett land, o. s. v. Sandad g. i en lustpark. Underjordisk g. Betäckta g., se Portik. — b) (geol. o. bergsbr.) Med malmer och mångfaldiga andra mineralmassor fylld renna eller klyft, som i mer eller mindre stora vinklar afskrår de kring-slutande bergmassornas schikt eller följer dessa berglager parallellt i en viss utsträckning. Kallas *Malmgång, när den förer metalliska ämnen. — c) (anat.) Kanal för vätskors cirkulation i en mennisko- eller djurkropp. — 5) (utan plur.) a) Afståndet emellan de motsläende hjulen på vagnsdon. Vagnen är bred, smal i g-en. — b) Rummet, der en regel, kolf o. s. v. går fram, när den skjutes för, vrides fram, o. s. v. *Regeln är trög i g-en. — c) (urm.) Den del af ett ur, som sätter pendeln i förening med utvexlingarna. — d) (astr.) Veneris, Mercurii g. genom solen, den före-teelsen, då dessa planeten passera fram emellan solen och jorden, så att de blifva synliga på solens skifva.***

GÅNG, f. 3. 1) Hvarje särskilt tillfälle, då en handling, verkning, händelse, företeelse sker eller upprepas. *En g. En enda g. Mer än en g. Annu en g. Icke en enda g. Två, tre, fyra g-er. Flera g-er. Det har händt ett par g-er, men icke oftare. Första, andra, tredje g-en. För första, andra g-en, konsul. För sista g-en. För denna g-en, nu. Den g-en, då. En annan g., vid ett annat tillfälle. Någon g., vid något tillfälle. Hvar enda g. han det gjorde. Första g-en han anföll. Det är sista g-en jag säger er det. Göra något hvar sin g., ömsevis en gång hvar. En och annan g., vid några få tillfällen. Den ena g-en efter den andra, g. efter annan, esomoftast, litet emellanåt. En g. så, en annan så, än så och än så. En g. för alla, blott en gång, men för alltid. Åt g-en, hvarje gång, t. ex.: *Fyra åt g-en.* (Ordspr.) *En g. är ingen g.,* betydär så godt som intet. *En annan g. är en skälm,* man kan lätt bli narrad, om man uppskjuter något till en annan gång. — *Syn.* (i lagstil) *Resa. — 2) Hvarf. Skärpet går två g-er om lifvet. — 3) Brukas, för att uttrycka ökning eller minskning af ett antal i dubbelt eller ferdubbelt förhållande. Tre g-er tre är nio. Fem g-er, en half, en sjerdedels g. så stor. En g. till så mycket. En g. till så lång. En half g. till så tjock. Två och två tredjedets g-er närmare. Mången g. större. — 4) Flera föremål af samma slag, som tillsammans utgöra ett helt, tjenligt till något visst ändamål. *En g. hästskor. — Syn.* Omgång. — 5) Förekommer i åtskilliga talesätt. *På en g.: a) Vid samma tid; tillsammans, t. ex.: De komma på en g. — b) (mindre brukl.) Plötsligt, med ens. Icke en g., uttryck, hvarigenom man nekar något, för att dess mer bestyrka en förut nekad sats, t. ex.: *Långt ifrån all vara lärd, äger han icke en g. vanliga insigter. Det är icke billigt, ja icke en g. lagligt. Ändtligen en g., omsider. Hör då en g.,* hör då ändtligen. *Efter det en g. är skedt,* eftersom det verkligen skett, är gjord gering. *Det är nu en g. så,* kan icke ändras. *Han skall en g. ångra det,* framdeles.***

GÅNGA, v. n. 1. (gam.) Sup. *Gångit.* Part. pret. *Gängen.* Defekt i impf. o. imper. Förekommer stundom i lagstil för: *Gå, t. ex.: Ed g. — G. sig, v. r. Brukas* likaledes för *Gå, i*